

священники-ти и учителя-ти, нѣ задлѣжывать ся и всичкы общинскы главатары, трѣговцы, занаятліе, иснафліе и у обще всичкы честны хора, кои-то съ очи-тѣ си гледать страшны-ты и срамотны сѣтнины отъ това омразно пїянство, кое-то ны унищожява по праздницы и по честитяванїя, по кръщаванїя и по бабины-дни, по годеже и свадьбы, по гостіе и зїяете, по дружества и сборове, по кръчмарницы и кафенета, по погребенїя, третины, деветины и пр, по помене и задушницы всжду и у всичкы такывы случан всякой е длѣженъ да ся старае да съвѣтува и отвраща заблудены-ты отъ тѣхъ гнуснѣхъ и смрътоноснѣхъ заразѣхъ, коя-то и отъ чюмж още по-злѣ ся е заяла да ны доврѣши отъ лице-то на земѣж-тѣ!

Хр. Г. Д.

V. ЧЕРКОВНО-УЧИЛИЩЕНЪ-КАЛЕНДАРЪ.

ПОПЪ ПРЪВАНЪ ЖИВКОВЪ

за угладъ священникъ.

Единъ най-хубавъ примѣръ за истинскый священническый животъ и дѣла, това е у насъ Попъ Пръванъ Живковъ въ село Врътопъ.

Това селце ся намира между высокы брьда и горы съвсѣмъ усамотено отъ свѣта. Прѣди Попъ Пръвана тукъ нѣмаше ни пѣтища, ни излизанїе и събиранїе, нѣ Врътопчїе отцѣпени така отъ свѣта живѣяхъ въ най-голѣмъ сиромашїѣ и глупостъ, безъ да можяхъ да бждѣтъ ни себе ни другому на ползѣ. Тукъ ако и да имаше до това врѣмя черквѣхъ и училище, нѣ черква, коя-то ся отваря по нѣкогажъ или въ мѣсяца по еднажъ само кога има задушницѣхъ или курбанъ; както и училище, въ кое-то ся сричя еще Часословъ и Псалтырь, за тѣхъ не струва ни да ся говори, че ги имало или не въ едно мѣсто. Сжце таково бѣ и у село Врътопъ до прѣди десетинѣ години, спорядъ това и селяне-тѣ не можяхъ да бждѣтъ по-друго-яче освѣтъ да приличять на хора подывѣлы, просты и потынжлы до шїѣхъ въ суевѣрїя и прѣдразсѣдѣцы, а отъ другѣхъ странѣхъ лѣнны, сиромаси, тѣлесно посярнѣли и пожльтѣли и денѣхъ ношѣхъ изъ кръчмѣж-тѣхъ да не